

Olivia

ÍRTA
ELLEN POTTER

ILLUSZTRÁLTA

PETER H. REYNOLDS.

Ellen Potter

Olivia

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

Adamnak, aki igen elsőrendű személy
– E. P.

Egy

Olivia Kidney New York város nyugati oldalán, egy barna-sárga téglából épült házba költözött. Huszonkét emeletes ez a ház, és olyan rémes népek laknak benne, akikkel nem szívesen találkozótok. Az egész lift tele van rideg, barátságtalan arcokkal. Az Olivia fölött lakók dobognak a padlón, ha ő netán kicsit hangosabban beszél, az alatta lakók a mennyezeten dobolnak egy seprűnyéllel, ha Olivia netán kicsit hangosabban lépked.

– Emberi lény vagyok! – Olivia térdre esik, tenyeréből tölcséert formál a szája elé, és lekiabál a padlón át. – Jogom van *megmozdulni*! Ha nem tudná, nem vagyok kőszobor!

– De úgy mozogsz, mintha az volnál! – kiáltja fojtottan egy hang a padlón át.

Olivia édesapja, George Kidney, ezt roppant mókásnak találja. A minap foglalta el állását, mint a nagy lakóház gondnoka. Új munka apának, új suli

a lányának. Olivia az elmúlt két esztendő során négyszer váltott iskolát. Csak az a gond, hogy George, akinél kedvesebb ember nem született az Egyesült Államok egész területén, sőt még Kanadát is hozzávehetjük, bizony vacak gondnok. Ha sikerül megjavítania egy lakó zuhanyát, esküdni lehet rá, hogy egy óra sem telik bele, és kiárad a vécé. Ha felszereli valakinek a mennyezeti ventilátorát, az másnap úgy zuhan le, mint egy bombasérült helikopter. Ahányszor George-ot kirúgják, új lakóházat keres, ahol gondnokoskodhat, és ahová Oliviával beköltözhet.

No de ez a ház...! Ilyen pocsek helyel még nem volt dolguk.

November van, és dermesztő hideg. Olivia a ház előtt áll, és a hátizsákjában turkál a kulcsa után. A kulcsot rendszerint a hátizsákon fityegő kam-póra akasztja. Csakhogy ma nincs ott. Reggel, gondolja, nyilván szórakozottan bedobta a hátizsákba. Lehúzza a kesztyűjét, hogy szabad kézzel turkálhasson a felgyülemlett potyadékbán: van ott rágópapír, öt kimúlt golyóstoll, egy könyv spiritiszta szeánszokról – *Szellemekkel társalgó* a címe, és Olivia a bátyja könyvespolcáról csente el –, egy használt sebtapasz, egy jegyzetfüzet, valamint egy ócska ajtólánc, amit édesapjától kapott, és idővel majd karkötőt készül fabrikálni belőle. Olivia ujjai vadul turkálnak a cakkos tollú kulcs után, miközben fülét hasogatja a jeges szél, hogy belefájdul a feje. Már az ajka is sajog

a hidegtől, hát beszívja, hogy egy kicsit melegedjen. És még mélyebbre turkál a hátizsákjában, vadul tapogatózik a kulcs után.

Semmi. Egy fekete kucsmás, ingerült, menyétképű nő közeledik, hangosan csörgetve kulcsait, mintha személye fontosságát óhajtaná hangsúlyozni, és benyit az előcsarnok ajtaján.

– Jaj, köszönöm! A legjobbkor! – hálálkodik Olivia. Szájából mint valami hideg kék füst, gomolyog a lehellet. – Már nem is érzem a lábam ujját. – A nő azonban beslisszol a nyitott ajtón, majd becsapja Olivia orra előtt.

– Idegenek csengessenek! – kiált vissza, és a csengőtáblára mutogat.

– Én nem vagyok idegen! – kiált utána Olivia. De a nő már hátat fordított és tovalejött. – Én nem vagyok idegen – motyogja magának Olivia. – Csak itt még nem ismernek. – Bárcsak itt lenne a bátyja, Christopher! Mindent jobban elvisel, ha vele van a bátyja.

Olivia megnyomja a 12C lakás csengőjét, de nagyon is jól tudja, apja nincs itthon, hogy beeressze. Az óriási épületben mindig akad valami javítanivalója. Kis szerencsével, gondolja Olivia, tönkre is tesz valamit, és akkor kirúgják, és a lehető leggyorsabban kiszabadulhatnak ebből a rémes házból.

Senki sem ereszti be. Olivia felsóhajt. A ház előtt nagy, beton virágláda áll, benne két facsemete kornyadozik. Olivia letelepszik az alacsony peremre,

és tovább kutakodik a kulcsa után. Előtte az utcán egy csomó gyerek ugróiskolát játszik, hideg napokra nincs is megfelelőbb játék. Visítoznak, nevetnek. Egy szeplős, vézna kislány a betonpadon ülve nézi őket. Jó pár számmal nagyobb kabátba burkolózott, és versenyt visítozik a többiekkel. Nyilván mind itt laknak a házban. És mindegyiknek megvan a kulcsa. Olivia utálja őket.

Kifordítja a hátizsákját, az egész hordalék a földre hullik. Olivia rábámul. Kulcs nincs. Hát ez nagy-szerű! Felveszi a szeánszos könyvet, és készül visszatenni a hátizsákba.

– Nemigen válnak be – szólal meg valaki a háta mögött. Olivia felegyenesedik, hátrafordul. Egy fiú áll ott. Cipő nélkül. Ácsorog a fagyos járdán, zokniban. A zokni ráadásul nem is éppen tiszta, és a jobb nagyujnál lyukas. A fiút halvány istállószag lengi körül.

– A szeánszok... tudod, kapcsolat a halottakkal – mutat a fiú Olivia könyvére. – Általában nem válnak be.

– Te ebben a házban laksz? – kérdi Olivia.

A fiú bólint.

– Angolon egy osztályban vagyok veled – mondja. Olivia meglepődik. Hogy az osztályból egyáltalán ismeri valaki? Év közben került az új iskolába. Kiki megtalálta már a barátait, mindenki valamelyik klikkhez tartozik. Az örök história! Olivíát egyáltalán csak akkor veszik észre, amikor korábban megy

el, mert Mrs. Darthoz igyekeznek. Olyankor páran utánabámulnak vagy összesúgnak.

– Engem Branwell Biffmeyernek hívnak – mondja a fiú. – Wayne mellett ülök.

– Wayne? Ja, az a srác, azzal az izével? – fintorog Olivia.

– Szemölcs – mondja Branwell. Magas, izmos gyerek, fekete szemű, vastag szemöldökű, sötétbarna hajú. A keze vörös; ujjai hegyén megkérgesedett a bőr. Úgy ránézésre sportolónak hihetné az ember. Olivianak nem is rémlik, hogy ismerné.

– Mért nem mész labdázni, vagy valami? – tudakolja Olivia. A szemét szörnyen csípi a hideg.

– Mennék, de ma rajtam volt a sor, hogy leadjam a cipőmet – mondja a fiú.

– Mi van?!

– Tizenegy gyerek van a családjukban, és csak tíz pár cipő. Ma rajtam a sor, hogy leadjam az enyémet. – Olivia a játszó gyerekekre pislant. Kisebbek, nagyobbak. És mind szeplős, mint a pulykatojás.

– Ezek mind a tesóid? – kiált fel Olivia.

– Aha – biccent Branwell.

Olivia egy kicsit elcsodálkozik. Neki csak egy testvére van, Christopher, aki nyolc évvel idősebb nála.

– És hány fürdőszobátok van? – sandít Branwellre.

– Csak egy.

Olivia bólint. Ő tudja, amit tud.

– Hamarosan megismerkedhetsz az apámmal. –
Azzal kezdi visszagyömöszölni a többi holmit a há-
tízszakba.

Hirtelen eszébe jut valami. Ma, amikor angolról
Mrs. Darthoz indult, az egyik fiú hátrarántotta a
hátizsákjánál fogva.

– Idióta! – sziszegte. – Csak a segghülyék járnak
Mrs. Darthoz. – Olivia hallotta, amint valami a pad-
lóra koppan. Most döbönt rá, hogy az a fiú nyilván
lerántotta a kulcsát a kampóról. De akkor épp cékla-
vörös volt mérgében és zavarában. Még csak hátra se
fordult. Meg se nézte, melyik fiú volt az. Éppenséggel
lehetett Branwell Biffmeyer!

– Fázol – állapítja meg Branwell.

– Tűnés – szól rá Olivia.

– Mért nem mész be?

– Hiszen ha tudnék! De a kulcsom elveszett,
hála *valakinek*. – És megemeli a szemöldökét, hátha
Branwell arcára kiül a büntudat. De az csak moso-
lyog, és benyúl a gallérja mögé. Előhúz egy bőr nyak-
láncot, azon karikán három kulcs fityeg. Olivianak
megint feltűnik Branwell keze. Ilyen durva kezet még
nem látott. Egyáltalán tapint-e valamit a srác azzal a
kérges bőrével, tűnődik. Branwell kinyitja az ajtót, és
követi Oliviat a házba.

– Na jó – mondja Olivia. – Kösz. – Indul a lift felé,
és hallja a háta mögül a zoknis topogást. Hátrafor-
dul. – Na szia.

– Hogy jutsz be a lakásba? – kérdi a fiú. Jó kérdés. Erre nem is gondolt. Itt bent erősebb Branwell istállószága.

Megnyomja a lift gombját. Egy örökkévalóságig nem jön a lift... többek közt ezt is utálja ebben a házban.

– Amiatt ne izgasd magad – mondja Olivia.

– Sok minden miatt izgatom magam – közli Branwell. – Én már ilyen vagyok. Bejöhetsz hozzánk, ott várhatsz. – Olivia elképzeli magában, milyen lehet Branwellék lakása: egy falka kölyök, és a szaga után ítélve, birka.

– Kösz, nem. – Meghallja a lesuhanó lift ígéretes zúgását. Az ajtaja kinyílik, és Olivia hálásan besurran.

– A 6D-ben lakunk, ha szükséged lenne ránk – szól utána Branwell, mielőtt bezárulna a liftajtó. Olivia ezt egy kicsit se gondolja valószínűnek.

Kettő

A lift megáll a harmadiknál. Gyomorkavaróan billen egyet, aztán szisszenve nyílik a fémajtó. Két lány lép be, vihognak, sugdolóznak. Olivia láttán elszűkül a szemük, mintha csak hallgatózáson kapták volna. Egyikük mintha divatlapból lépett volna ki. Lehet vagy tizennégy éves, két évvel idősebb Olivianál, de már kész nőnek látszik. Bársonyos, halvány bőre van, a fél fekete szemöldökét kicsipkedte, így magasabban kanyarodik, mint a másik.

– Nyomd be nekünk a tízet! – szól Oliviahoz. Olivia megnyomja a tizedik emelet gombját. A másik lánynak kövérkés a képe, tompa, buta a szeme, és széles, kaján a vigyora. Vigyorogva lépett a liftbe, és el se tűnik az arcáról a vigyor. Egyenesen Olivióra vigyorog, és Oliviót ez annyira zavarja, hogy elkapja a tekintetét, és felbámul az ajtó fölötti számtáblára. A lányok megint sugdolóznak, aztán kirobban belőlük a nevetés. Mind a ketten Olivia nadrágjára bámulnak.

– Bocs – szól Oliviahhoz a divatlaplány. – Csak a nadrágod hajtókája... Szörnyen széles!

Olivia a hajtókájára sandít. Talán tényleg széles egy kicsit. Még sosem foglalkozott a nadrághajtókák méretével. Elég baj, gondolja. De azért csak felszegi a fejét, és megvető hangon válaszol:

– Semmi baj a hajtókámmal.

– Csak éppen abban hordhatnád az aprópénzedet!
– mondja a divatlaplány.

– Meg a tankönyveidet – tódítja a másik. Nyílik a liftajtó, a két lány kilép.

– ...és a kenyérpirítót!... – hallja Olivia, amint a hangjuk elhal a tizedik emelet folyosóján.

Olivia a tizenkettediken száll ki. Hagymaszag van. Olivia az évek során megállapította, hogy a nagy lakóházakban minden emeletnek megvan a sajátos szaga. A legutóbbi házban például lábszaga volt az emeletüknek. Egy korábbi emeletnek meg olyan szaga, mint a tinidivat-osztálynak a Macy áruházban.

A 12C számú lakás a folyosó végén van. Olivia mindenesetre becsenget, hátha apja mégis hazajött.

Semmi. Olivia leveti a kabátját, és leül a padlóra. Hát akkor várni fog. Itt legalább meleg van. A gyomra viszont vadul korog.

Miért nem lehet az apjának *normális* munkája, és miért nem jön haza *normális* időben? Ha jobban meggondolja, igazában apa az oka, hogy ő elveszítette a kulcsát. Ha apát nem rúgnák ki folyton az állásából,

neki se kellene iskoláról iskolára vándorolnia. És ha nem lenne mindenhol ő az új gyerek, nem komizkodnának vele, mint például hogy elcsórják a kulcsát. El is határozza azon nyomban, hogy amint apa hazajön, ő beáll Néma Gyereknek. Amit apa istenigazában utál.

– De Gyöngyöm – mondja ilyenkor –, mi haverok vagyunk, vagy nem? Ki ne rekessz már! Nagyobb szükségünk van egymásra, mint valaha. – És ilyenkor apa szörnyen elkámpicsorodik. Jobb lenne, ha ordibálna vele, gondolja Olivia. De apa sose ordibál.

Kinyitja a hátizsákját, és előszedi a szeánszos könyvet. Egy Madame Brenda nevezetű nő írta. Rém régi könyv, a kötése egész rongyos. A fedelén tollrajz: hárman ülnek körül egy asztalt, és fogják egymás kezét. A fejük fölött egy szmokingos, cilinderes férfi lebeg. Nem látják, mert a szemük csukva. Olivia jól megjegyzi, hogy szeánszokon mindig nyitva tartja majd a szemét.

Az első fejezet másból se áll, mint csupa figyelmeztetésből. Hogy milyen bajok történhetnek, ha a szeánszot nem vezetik annak rendje-módja szerint. Úgy tűnik, a holtak elég nyugösek, ha megzavarják őket. Ha nem a megfelelő módon szólítod őket, akkor belecsíphetnek a lábadba, sőt akár a padlóhoz is szegezhetnek. Na és persze vannak szörnyen unalmas holtak. Ha balszerencsédre egy ilyet fogsz ki, a végtelenségig bír szövegelni holmi ócska törülközőkről, vagy a csalóka időjárásról, meg hogy milyen cserepes

növény túri legjobban a szobahőmérsékletet. És képe-
sek még a szeánsz után is ott maradni. Mivel a többi
halott nem áll velük szóba, hát ott lebegnek körü-
lötted, és éjjel-nappal nyomják, nyomják a szöveget.
Köztudomásúlag, írja a könyv, sok elmeegógyinté-
zetben a betegek 40 százalékának az a baja, hogy
véletlenül unalmas szellemet sikerült felidézniük.

Az a halott, akivel Olivia szeretne kapcsolatba
kerülni, egyáltalán nem unalmas. Egyszerre feltámad
a gyomrában az az ismerős, fájdalmas szomorúság,
de sietve lerázza magáról, és visszatér a könyvhöz.
Az első fejezet végén, a lap legalján olvasható mon-
datnál megcsillagozva, a következő megjegyzés áll:
„Ne felejtsek el, a holtak is tartanak szeánszot, hogy
kapcsolatba kerüljenek az élőkkel.”

Nyílik a 12K számú lakás ajtaja, és egy öregasszony
lép ki. Irdatlan nagy szemetesvödört ölel a két karjá-
val. Az öregasszony aprócska, a szemetesvödör óriási
nagy, de azért könnyedén odaviszi a szemétdobóhoz
– kis kamra ez a folyosó közepén –, kinyitja az ajta-
ját, és lezúdítja a szemetesvödör tartalmát. Visszafelé
úton dallamosan zümmög valamit magában. Olivia
láttán megtorpan. Szigorúan megrázza a fejét.

– Nem lesz ez így jó. Felfelé és befelé! Felfelé és
befelé! – És úgy legyezget, mintha el akarná hesse-
getni Olivíát.

Dilinyós a néni – gondolja Olivia. Elfordítja a fejét,
és igyekszik nem tudomást venni az öregasszonyról,

ami meglehetősen nehéz, mert a dilinyós néni egyenesen feléje tart. A lába vézna, a harisnyanadrágja lötyög a térdé meg a bokája körül. És Olivia észreveszi, hogy egyáltalán nincs is rajta harisnyanadrág.

– Nem szemetelünk a folyosón. – Az öregasszony lebámul Oliviára. Olivia lebámul a padlóra. Egyáltalán nem szemetelt. Semmi mást nem vett elő a háti-zsákjából, csak a könyvet.

– Nincs itt semmi szemét – válaszol Olivia.

– Állj fel, és eridj be! Ne mocskold be a folyosót! Tiszta felület, egyenes vonalak.

– Engem kizártak, ha nem tudná – közli Olivia. Egyszerre rádöbben, hogy ő maga a szemét, amit az öregasszony emleget.

– Hát akkor ülj egy másik emeleten. Eridj le a tizenegyedikre! Azok mindent eltűrnek.

– Nem megyek – jelenti ki Olivia. – A tizenkettediken lakom, nem a tizenegyediken. Itt várok, és kész. – Kinyitja a könyvét, és úgy tesz, mintha belemerülne a második fejezetbe, amelynek ez a címe: „Hogyan bírjuk szóra a szellemet?” Az öregasszony toporzékol picci lábával. Annyira kicsi a lába, hogy Olivia eltűnődik, vajon talál-e magának, akár a gyerekosztályon cipőt. Fényes, fehér lakkcipő van a lábán. Olivianak is volt egyszer ilyen cipője. Úgy néz ki benne, mint egy ápolónő, mondta Christopher, mire Olivia soha többet nem vette fel azt a cipőt.

– Tisztára kiköpött Christina Lilli hercegkisasszony! – mondja Olivíának az öregasszony. – Szinte a hasonmása vagy! Éppolyan makacs és utálatos. Hát én bizony el nem viseltem őfenségétől. És a magadfajtatól sem viselem el. Tessék azonnal bejönni! Iszunk egy csésze kámforsteát, és esszük hozzá szegény Richard kedvenc süteményét. Pontosan ez kell neked.

– Olivia nem is sejtí, hogy ezek mi fán teremnek, de úgy érzi, tényleg pontosan ez kell neki.

– Oké – mondja kelletlenül. Nem szívesen ismeri be vereségét. – De csak egy percig maradok.

– Persze, persze, gőgös kisasszony, ahogy tetszik. – Az öregasszony Olivíára veti homályos szemét, és Olivia egy pillanatra egy fiatal nő arcát látja az öreg, aszott arc helyén. Egyetlen pillanatra, és már el is tűnt. Ilyen-e vajon, gondolja, mikor az ember szellemet lát?

Becsapja a könyvet, és visszagyömöszöli a hátizsákba. Aztán követi a fura kis öregasszonyt a 12K számú lakásba.

Három

Amikor Olivia belép a lakásba, az első gondolata az, hogy a levegőbe lépett, és az égbolt kellős közepén áll. Egy percbe beletelik, mire rájön, miért támadt ez az érzése. Ugyanis itt minden üvegből van. Minden! Még a padló is. Ha lenéz, belelát az alattuk levő lakásba.

– Csukd be a szád, mert még valaki kilopja a manduládat! Na, ülj le oda a heverőre, én meg felteszem a teát! – A heverő szerencsére nem üvegből készült, viszont tökéletesen átlátszó pasztikból. Olyan, mint valami óriási szappanbuborék. Nyikorog egy kicsit, mikor Olivia ráül, de meglepően kényelmesnek bizonyul. Olivia hátradől. Lábát felteszi az üveg dohányzóasztalra.

– Tudják azok odalent, hogy látjuk őket? – kérdi Olivia.

– Nem tudják. De nincs is hozzá semmi közük – válaszol az öregasszony.

– És *maga* szeretné, ha egész nap *magát* kémlelném?
– kérdi Olivia.

– Akkor legalább láthatnád, milyen a jó modor. Vedd le a lábadat az asztalról! – Olivia leteszi a lábát, az öregasszony kicsoszog a konyhába. Olivia a padlóra bámul. Lent a IIK-ban két nő ül az asztalnál. Kártyáznak. Az egyik nő a széke támlájára terítette a kabátját, a másik otthoni ruhában van. Nyilván ez utóbbi lakik a lakásban, gondolja Olivia. Puha, barna haját rendetlen kontyba fogta, és hosszú, sápadt nyaka van. A nappali szobája meglehetősen kopott. A mennyezeti lámpán pókháló feszül, egy kövér pók mászik a háló selyemszövetekén, és egészen közel kerül Olivia lábához. Olivia megriad, és mielőtt rádöbbenne, hogy egy üveglap van közöttük, jókorát dobant a padlón. Az asszony a IIK-ban felpillant a mennyezetre. Egyenesen Olivia lábára. De nyilvánvalóan nem látja Olivíát. Aztán folytatódik a kártyacsata. Vajon a fölöttük lakók belelátanak-e az ő lakásukba, döbben meg Olivia. Elég sok kínos dolgot művel nap mint nap. Nyomban el is határozza, hogy ezentúl óvatosabb lesz.

– Miért nincs itt a mennyezet is üvegből? – szól ki a konyhába.

– Mert a fölöttem lakókat nem kell szemmel tartanom.

– És a lentieket miért kell szemmel tartania?

– Mivel ismerik a lépteim hangját, én meg nem ismerem az övékét. Emiatt persze félelmetes ellenségek

– mondja az öregasszony. Olivia lepillant a háziruhás, kócos nőre.

– Szerintem maga üldözési mániában szenved – mondja.

– A legártatlanabbnak tűnő személyek a legveszedelmesebbek: a mosogatólányok, az istállófiúk. Christina Lilli hercegisasszony számtalanszor figyelmeztetett erre.

– Egyáltalán kicsoda az a Christina Lilli hercegisasszony? – kérdi Olivia. Az üvegfalon át látja, amint a kis öregasszony üveg vízcsapból megtölti az üveg teáskannát. Aztán felteszi az üveg tűzhelyre, begyújt alatta, majd belép a szobába. Süteménnyel megrakott üvegtálcát hoz.

– Hogy kicsoda Christina Lilli hercegisasszony? – ismétli Olivia kérdését a kis öregasszony. – Kapnál is a hercegisasszonytól egy jókora pofont, ha halotta volna ezt a kérdést.

– Én meg visszaadnám a pofont – jelenti ki Olivia.

– Mire ő vasra veretne, és a toronyba záratna.
– Az öregasszony leteszi a süteményes tálat. Öt kis szögletes, barna sütemény van rajta, mindegyiknek feldudorodott a közepe. – Vagy éppenséggel a legdrágább, legjobb barátnőjévé tenne. Hogy melyik a rosszabb sors, bizony meg nem mondhatom. Engem is a legdrágább, legjobb barátnőjévé tett, és tizenkét esztendeig raboskodtam mellette. Tizenkét évi hisztériás roham, falhoz vágott tányérok, cafatokra

szabdalt ruhák, mert az ujjaik olyan ráncosak voltak, akár a dióhéj. Christina Lilli hercegkisasszony allergiás volt a dióra. Szörnyen feldagadt tőle az arca.

Amikor egy látogatóba érkezett herceg azt találta mondani, hogy a szemem olyan, mint azok a kis borostyánkövek, amiket a tengerparton gyűjtött a hercegkisasszonynak, ő menten fekete kendővel kötötte be a szememet, amit egy teljes évig kellett viselnem. De a kendőt a legfinomabb babataviai selyemből készítette, és külön felfogadott egy szolgálót, aki öltöztetett, fésült, és ide-oda vezetett.

Olivia kivesz egy süteményt. Beleharap, és megállapítja, hogy málnadzsemmel van megtöltve, és nagyon finom.

– Én ugyan nem maradtam volna ott, ha így bánik velem – jelenti ki.

– Ne beszélj tele szájjal! Csúnya szokás. De bizony ott maradtál volna. Meg is mondom, miért: mivel Christina Lilli hercegkisasszony a legkülönlegesebb leány az egész világon. Komisz és merész, és gyakrabban nevetteget meg, mint ahányszor megríkatott. Szerencsésnek mondhatod magad, ha a vacak kis életed során valaha is fele olyan különleges személlyel találkozol, mint a hercegkisasszony. – És a kis öreg hölgy nyomatékul csap egy kicsit a ráncos térdére. Aztán a levegőbe kémlel, gyorsan feláll, és kicsoszog az előszobába.

A következő percben már vissza is jön, trombitaszájban végződő hosszú csővel vontat egy jókora szerkentyűt. Apró, fehér cipője toppantásával felkattint egy kapcsolót, mire a szerkentyű félelmetes ordítást, majd száraz csuklásfélét hallat. Az öregasszony felemeli a csövet, és körbelengeti a szobában. Olivia megszédül egy picit, amikor az öregasszony kikapcsolja a szerkentyűt, felemeli a gép fedelét, és kiemel egy üres, átlátszó plasztikzsákot. Felfordítja, egyenesen a szemétdödrbe. Nem jön ki belőle semmi.

– Felháborító, milyen gyorsan piszkolódik a levegő – jegyzi meg. – Vegyél még egy süteményt! Mindjárt jövök. – És kiviszi a szemetesvödröt, a piszkos levegővel, a szemétdobóba.

Az öregasszony távollétében Olivia feláll és szemügyre veszi a szobát. Oldalához szorítja a karját, nehogy összetörjön valamit. Bekukkant a fürdőszobába: üvegvécé, karmos üveglábakon álló üveg fürdőkád. Lepillant a IIK fürdőszobájába. A padlón egy kétéves forma kisfiú ücsörög. Vaskos pelenkán kívül nincs rajta semmi más. Fél kézzel egy kádpumpát tart, a szívószáját egy plüsscicához nyomja.

Olivia ezután bemegy az öregasszony hálósobájába. Az ágy négy magas üvegoszlopon áll, a réteges ágytakaró elefántcsont, halványrózsaszín és sárga, tiszta selyem. Üveg öltözködőasztal, toalett-tükörrel, és az asztal üveglapján egy különös tárgy: koromfekete, átlátszatlan doboz. Olivia odalép. Ujját

végighúzza a doboz tetején. Kemény, hideg, fényes anyagból készült, az elején pici ezüstzár. És hogy is tudna ellenállni: megnyomja, és a fedél felpattan. Vastag, lila bársonybélésen olyan csodálatos ékszerek, amilyneket Olivia még sohasem látott. Múzeumba valók, üveg alá. Csillogó gyémántok, mélyvörös rubintok fényes aranyfoglatban, madártojás nagyságú gyöngyök. És gyűrűk, karperecek, nyakláncok halmaza. Olivia édesanyjának is volt ékszerdoboz, de Olivianak nem volt szabad hozzányúlnia.

Mama megpukkadna, ha látná, mi van *ebben* az ékszerdobozban, gondolja Olivia. Az ő ékszerei ezek mellett csupa ócskaságnak látszanának.

– Ejnye, ejnye, Kíváncsi kisasszony, Enyveskezű kisasszony! – Az öreg hölgy visszatért, a hálószoba ajtajában áll, karját összefonja lapos mellén. Nem is látszik haragosnak.

– Maga piszkosul gazdag lehet – mondja Olivia.

– Se piszkos, se gazdag. Csak van egy kis biztonsági tartalékom. A hercegkisasszonytól kaptam. Mikor kitört a forradalom, a hercegkisasszony a ruhája szegélyébe varrta az ékszereit. Ez a pár csecsebecse már nem fért el. Ha egyszer viszontlátom, biztosan visszakéri. De nem hiszem, hogy valaha is viszontlátnám.

– Mi történt vele? – kérdi Olivia. És közben szórazottan simogat egy gyémántbroszt.

– Elvitték azok a nagy bajuszú, kegyetlen katonák. Elragadták a szépséges mamájával, meg király apjával

együtt. Némelyek szerint meghalt a hosszú, hideg úton, a főváros, Refnastova börtöne felé. De én nem hiszem. Christina Lilli hercegkisasszony szívós, mint valami fiatal nőtény oroszlán. Inkább azt hiszem, visított, rúgott, harapott, és végül elmenekült.

Az öregasszony felsóhajt, hideg, vézna ujjaival letépi Olivia kezét az ékszerdobozról, és becsattintja a ládika fedelét. – De ezt már soha meg nem tudhatjuk. Az élet csupa rejtély. – Az öregasszony most már igazán szomorúnak látszik. Milyen magányos lehet, gondolja Olivia. Kicsit dilis és határozottan idegesítő. De magányos is ebben az üveglakásban, és a barát-nője után sóvárog, aki valószínűleg már nem is él.

Olivia a szeme sarkából mozgást pillant meg odalent. A IIK-ban a kisfiú betotyog az éppen alattuk levő hálószobába. Ledobja a kádpumpát, és megmarokol egy kék palackot.

– Miben sántikál ez a gyerek? – aggódik az öregasszony, miközben a kisfiú letottyán egy kopott szőnyegre, és a palack kupakját kezdi babrálni. – Ha az anyja annyit törődne a gyerekével, mint a nyavalyás kártyáival, a fiú még megélhetné, hogy undok, pattanásos kamasz legyen belőle. A múlt hónapban kénytelen voltam riasztani azt a nőt, mikor a gyerek plasztilint tömött a szájába, két hónapja meg amikor kis híján megfojtotta magát a redőnyzsinórral.

A kék palack kicsúszik a gyerek markából és a padlóra esik. Világosan látszik a címkéje.

– Hé! – kiált fel Olivia. – Ilyen folyadékkal tisztítja az apám a lefolyót!

– Uramisten! – Az öregasszony kiszalad a nappaliba, útközben felkap egy seprűt. Az anya még mindig a kártyákba mélyed. Az öregasszony közvetlenül a feje fölött áll meg, és a seprűvel erélyesen megdöngeti a padlót. Az anya felnéz a mennyezetre, de nem áll fel.

– Álljon már fel, maga ostoba nőszemély! – rikolt a padlóra az öregasszony. A kisfiú anyja vadul osztja a kártyát, a másik nő izgatottan dörzsöli össze a kezét.

– Hallod-e! – szól az öregasszony Olivíára. – Eredj le! Siess! Mondd meg annak a tyúkeszű teremtésnek, hogy a kisgyereke most fogja megmérgezni magát.

Azzal kilöki Olivíát az ajtón.

– Szaladj, te lány! – Olivia szalad. Lelki szemei előtt felrémlik a gyerek, amint lecsavarja a kék palack kupakját, és a szájába zúdítja a gonosz folyadékot. Olivia még sebesebben szalad. Felrántja a lépcsőház ajtaját, és fut, ahogy csak a lába bírja. Hármásával veszi a lépcsőfokokat.

Négy

Mire Olivia odaér a 11K számú lakáshoz, és dörömbölni kezd az ajtaján, már úgy száguld a szíve, akár a gyorsvonat. Egy örökkévalóságig nem válaszol senki. Hallja, amint széket húznak a padlón, majd lassú, lassú papucsklaffogást. Olivia megint megveri az ajtót, és egymás után ötször nyomja meg a csengőt.

– Jövök! – szól egy cingár hang. Olivia már úgy érzi, szétpattan a szíve, mire nyílik az ajtó. Olivia nem vesztegeti az időt. Félrelöki a nőt, kis híja, hogy fel nem dönti, és rohan a hátsó szoba felé. A lakásnak ugyanaz a beosztása, mint az öregasszonyénak, Olivia könnyen megtalálja a gyerek szobáját. A kisfiúnak közben sikerült leszednie a palack kupakját, és most ott ül, a nyelvét kinyújtja, és a palackot a szája felé dönti. Olivia ráveti magát, és kiveri a kezéből a palackot. Ráhengeredik a gyerekre, az meg üvölt, mint akit nyúznak, de a kék palack

szerencsére vagy egyméternyire hever, a sűrű folyadék a padlóra csurog.

– Micsoda anya maga egyáltalán? – förmed Olivia az asszonyra, aki most a szoba ajtajában áll, és egy nagy kérdőjel az arca.

– Hát te ki vagy? – kérdi. A szeme tágra nyílik. Egyszer csak észreveszi a bőgő gyereket, és gyorsan felkapja.

– A gyereke itt mászkál, és mérget hurcolászik! – mutat dühösen Olivia a szőnyegre csordogáló kék folyadékra. – Magát meg csak azok a hülye kártyák érdeklik!

– Honnan tudtad, hogy Patrick meg akarja ezt inni? – kérdi az asszony. A pillantása ide-oda jár Olivia meg a palack között.

– Láttam! – veti oda Olivia.

– Hüm... Láttad. Szóval láttad. – Az asszony bólint. Mint aki érti. A legcsekélyebb mértékben sem esett kétségbe a gyerek miatt, aki most már igyekszik az anyja karjából szabadulni. Sőt, a nő egyenesen örömteli pillantást vet Olivára, átlagos színű szemével. Az asszonynak mindene átlagos (a magassága, az orra, a szája). Olivia magában megállapítja: legalább tizenkétszer kell találkoznia vele, hogy tizenharmadszorra felismerje az utcán.

– Mi pontosan egyformák vagyunk, te meg én – jelenti ki az asszony. Figyelembe véve, hogy az imént mit gondolt az asszonyról, Olivia kissé sértve

érzi magát. Magát egyáltalán nem tekinti átlagosnak. Christopher, a bátyja, mindig azt mondja, Olivia a legremekebb kölyök a bolygónkon, és próbáljanak csak a barátai még remekebbet találni, mint amilyen az ő húga. Sose találtak. Okosabbnak vélték, ha nem kezdenek vitát Christopherrel a hűgárol.

– Szerintem egyáltalán nem vagyunk egyformák – mondja Olivia.

– Mind a ketten jóstehetséggel vagyunk megáldva. Mind a ketten a jövőbe látunk. De te nyilván jobban vagy eleresztve, mint én. Én még sosem *láttam* jövőben bekövetkező eseményt. Én csak hallom a dolgokat. Két hónapja kezdődött, Patrick születésnapján. Egész nap vártam, hogy megérkezzék a férjem levelezőlapja. A férjem a flottánál szolgál, hát mindig hajókázik valahol. Az előcsarnokban vártam a postást, és mikor megjött, szinte kiteptem a táskát a kezéből, úgy kerestem azt a lapot. De hiába. Semmi.

Feljöttem, és úgy bögtém, hogy belefájdult a fejem. Lefeküdtem a heverőre, vizes mosdókesztyűt raktam a szememre. És akkor hallottam meg a fejem fölött a kopogtatást. Kop, kop, kop. Nem akartam tudomásul venni, de egyre hangosabb lett... dömm, dömm, dömm. Aztán bumm, bumm, bumm! Felkeltem, hogy megnézzem, mi az, és amint felálltam, a hang útra kelt a fejem fölött, ki az előszobába. Követtem... bumm, bumm, bumm! Egyenesen Patrick szobájába vezetett, ahol a kisfiamnak már elkékült az arca,

mert a nyaka köré tekerte a redőny zsinórját! És azóta többször is előfordult. Először meghallom a kopogást, aztán rádöbbenek, hogy valami szörnyűség történne, ha idejében meg nem akadályoznám.

A férjem meg, úgy látszik, teljesen megfélemedkezett rólunk. Már nem is ír. Pénzt se küld lakbérre. Szinte mindenünket eladtam, hogy kifizethessem a múlt havi bért. Épp most kezdtem kártyából jósolni, és ez valamicskét segít. Van néhány rendszeres vendégem. Máskülönben csak az ég tudja, mi történne Patrickkal meg velem. Jaj, el is felejtettem, a nappaliban vár rám a vendég! Neked mi a neved?

– Olivia.

– Én Alice vagyok. Nézd csak! Patrick beléd szeretett! – Valóban. A kisiú kitarja karját, és fel-felugrál Olivia felé. Olivia általában nem rajong a kiskölykökért, de mióta megmentette Patrick életét, szinte megkedvelte a kis semmirekellőt. Felkapja a gyereket, az meg Olivia nyaka köré fonja a karját. Jó szagú a haja. Mint a friss pirítós.

Olivia követi Alice-t a nappali szobába, ahol a másik nő valósággal kővé meredve ül az asztalnál. Két kézzel markolja a szívét, szeme a mennyezetre mered. Olivia megállapítja, hogy a szobának teljesen normális a mennyezete. Nem lehet keresztüllátni rajta.

– A szellem bizonyára eltávozott – suttogja rettegve a nő. – Megszűnt a kopogás.

Alice hallgatózik egy pillanatig, aztán bólint.
– Eltávozott.

– Ó, micsoda tudással van megáldva, Alice! – sóhajt a nő. Feláll, kabátját leveszi a szék támlájáról. – Hogy így képes szellemet idézni! – Olivia már épp kibökné, hogy a kopogás csak a fölöttük lakó öreg hölgytől származott, amikor észreveszi, hogy a nő a táskájába nyúl, elővesz egy húszdollárost, és átnyújtja Alice-nek.

– Sokkal jobban érzem magam, Alice – szól a nő.
– Annyira megkönnyebbültem! A kártya nem hazudik, ugye?

– Nem, asszonyom, a kártya sohasem hazudik – mondja Alice, Olivia pedig csak most nézi meg jobban a kártyákat. Nem közönséges játékkártya. Nagyobb, és mindegyiken cirkalmas kép díszlik. A dobozokon pedig „Tarotkártya” felirat. Olivia halott már a tarotkártyáról. Állítólag meg lehet vele jósolni a jövőt. Az iskolába behozott egyszer egy lány egy csomag tarotkártyát, és a büfében megjósolta belőle Olivia jövőjét, cserében egy zacskó M&M’s-ért. A lány egyetlen copfba fonva viselte a haját, és rém szőrös volt a karja. Azt jósolta Olivíának, hogy veszedelmes utazásra indul. És ha élve kerül ki belőle, hozzámegy egy bajuszos férfihoz, és két gyereke lesz. Olivia mindezt el is hitte volna, ha a lány, szájában egy szem M&M’s-szel, hozzá nem teszi:

– Ezen a héten összebalhézta az anyukáddal. Ruhák miatt. Ne félj, hamarosan észre tér. – Olivia ebből mindjárt tudta, hogy a tarotkártya szintiszta becsapás. Másfél éve ment el az anyukája.

– Hát igen – gondolja Olivia, miközben Patrick a haját csavargatja. Alice szemfényvesztő, de legalább megveheti a kaját, és kifizetheti a lakbért. És nem csak egy zacskó vacak M&M's-ért jósol.

A nő a következő hétre is bejelentkezik, majd elköszön és távozik.

– Hát akkor én megyek – mondja Olivia, és leteszi Patrickot.

– Olivia – ragadja meg a könyökét Alice –, nem véletlen, hogy ma találkoztunk, éppen ma.

– Ó, előbb-utóbb biztosan találkoztunk volna – mondja Olivia. – Apám a gondnok. – Alice annyira ideges, és annyira elnyűttnek látszik, hogy Olivia igyekszik megőrizni a nyugalomát.

– De hogy éppen most! Ma este hétkor eljön Madame Brenda! – Alice sűrűn pislogva, idegesen várja, mit szól ehhez Olivia.

– Ki az a Madame Brenda? – kérdi Olivia. De közben megrezzen valami az emlékezete mélyén.

– Madame Brenda a legesleghibesebb médium. Nagyon, nagyon öreg... némelyek szerint már százéves is elmúlt. Ezernyi szeánszot tartott, és szinte mindig sikerül megidéznie a szellemet. És ma eljön hozzám!

– Miért?

– Keresi a lehetséges utódját. Olyasvalakit, aki nagyon-nagyon tehetségesen idézi a szellemeket. Beutazta a világot, úgy kereste az alkalmas személyt, de még nem sikerült rátalálnia. – Olivianak egyszerre bekattan, hogy ki is Madame Brenda. Kinyitja háti-zsákját, és előveszi a szeánszokról szóló könyvet. És bizony: a könyvnek maga Madame Brenda a szerzője!

– Igazából nem remélem, hogy engem választana – folytatja Alice. – Én egészen átlagos vagyok, ami a szellemeket illeti. De te, Olivia! Hátha Madame Brenda téged választ!

– Kétlem – mondja Olivia. Bár persze, ha Madame Brenda *tényleg* kapcsolatba léphet bármilyen szellemmel, talán még az övére is rátalál! – Lehet, hogy eljövök – teszi hozzá Olivia. – Azt mondta, hétkor?

– Pontban hétkor. Úgy hallottam, Madame Brenda maga a pontosság.

Patrick Olivia lábába csimpaszkodik, hát Olivia még egyszer felemeli, és pusztit nyom a gyerek maszatos képére. Hirtelen eltölti a boldogság. Majd' egy éve nem érzett ilyet. Furcsa, súlytalan érzés. Remélhetőleg kitart.

Olivia visszamegy a lépcsőházba, hogy felbaktasson a tizenkettedik emeletre. Majd a folyosón megvárja édesapját, akármit beszél is az a fura kis öregasszony. De alig lép a lépcsőházba, szembetalálja magát a két lánnyal, akikkel nemrég együtt liftezett. A lépcsőn ülnek, és vihogva adogatnak egymásnak egy szál cigarettát. Mikor Olivia benyit, gyorsan elnyomják a falon a cigarettát, és a hátuk mögé hajtják. Mikor látják, hogy csak Olivia az, láthatólag bosszankodnak, hogy elpazarolták a cigit. És Olivianak hirtelen eszébe jut a nadrágja hajtókája.

– Hallottál már olyasmiről, hogy kopogni illik?
– kérdi Oliviatól a divatlaplány.

– Hallottál már olyasmiről, hogy közterület? – vág vissza Olivia.

A másik lánynak, a vigyorinak tetszik Olivia válasza.

– Talált! – bólint helyeslően. – Jeles! – Bután felröhög, és mutatoujjával a divatlaplány bordái közé döf.
– Ezt megkaptad, Renee! Ezt jól megmondta!

– Pofa be, Gretchen drágám – szól Renee. – És egyáltalán, melyik lakásban laksz? – kérdi Oliviatól.

– A tizenkettő C-ben – válaszol Olivia.

– Aha. Szóval a te apád az új karbantartó?

– A gondnok.

– Édesem, ha a hamburgert bélszínfalatnak nevezed, az a tényen mit sem változtat. Na mindegy... Gretchen barátnőm úgy véli, ismer téged. – Olivia Gretchen felé fordul, akinek az arcáról hirtelen lefagy a mosoly. – Gretchen azt meséli, hogy látott az iskolai tanácsadó szolgálat várószobájában. Ami azt jelenti, hogy vagy lopkodsz, vagy halálra éhezteted magad. Esetleg értelmi problémáid vannak. Gretchen lopkod. – Gretchen elpirul valamicskét, és az ajkába harap. Renee nem tágít. – Na halljuk: te mit csinálsz?

– Semmit – motyogja Olivia.

– Akkor nyilván értelmi problémáid vannak. Fogyaték...?

– Nem.

– Na persze. Ha fogyatékos vagy, nyilván nem tudsz róla. – Renee vállat von, és a hátsó zsebéből elővesz egy zacskó napraforgómagot. Egynek felharapja a héját, és a parányi szürke magot lenyeli.

– Van bátyád? – kérdi Renee.

– Van – válaszol Olivia.

– Hány éves?

– Húsz.

– Na és – tudakolja türelmetlenül a divatlaplány – jó fej?

Olivia Renee-re pillant. Tényleg nagyon szép. Vajon Christopher milyennek találná? Mielőtt egyetemre került, hazahozta a barátnőit. Nem volt közöttük két egyforma. Némelyik magas volt, némelyik kicsi, akadt csúnyácska, és akadt csodaszép, volt, aki tearózsa illatú parfümöt használt, volt, aki maga festette a ruháját. De egyben Christopher szerint mind hasonlítottak: mindegyikre jellemző volt „a szeme”. És csakis „a szeme” számított. Olivia a divatlaplány szemébe néz. Óriás nagy és mélybarna. A szempillája sűrű, fényes. Gyönyörű szép a divatlaplány szeme. De mintha állandóan átszűrné, amit lát. Mintha az egész világban azt keresné, ami neki kell. Olivia eldönti: Renee csodaszép, de „a szeme” nem az igazi.

– Nem vagy az esete.

– Hogyne volnék az esete! – kiált fel Renee. – Én *mindenkinék* az esete vagyok! – Renee úgy összeszorítja a száját, hogy egészen kicsi lesz. Felhorkan, mint valami dühös ló. Gretchen megint elvigyorodik. – Hol van a bátyád? Csak várj, amíg meglát!

– Egyetemen van – mondja Olivia.

– Nem hiszem el. Gyerünk a lakásotokba.

– Ki vagyok csukva a lakásunkból – mondja Olivia.

Renee Olivíára sandít. Láthatólag azt gondolja, hazudik. – Tudom, hol van az apád. Elkérheted tőle a kulcsot.

– Hol van? – tudakolja Olivia.

– Ha megmondom, bemutatasz a bátyádnak?

– Jó, jó. Hol van az apám?

– Lent van Sidi lakásában – mondja Renee. – A fűtést javítja. – Renee és Gretchen összenéz. Gretchen még szélesebben vigyorog, Renee meg egy napraforgómagot vesz a szájába, hogy elrejtse a mosolyát. A héjat nem köpi ki, egészben nyeli le a magot, és kis hűján megfullad tőle.

– Nagyszerű – mondja Olivia. – Hol van Sidi lakása?

– Odaviszlek! – kiált Gretchen, és már ugrik is fel.

– Azt hittem, nem mehetsz többé Sidi lakásába, Gretchen – mondja alattomosan Renee. – Úgy tudom, hülye módon megígértél valamit a szüleidnek.

– Csak egy percre megyek be – mondja Gretchen. Tompa szeme hirtelen felfénylik. Sebesen pislog.

– Hát jó – cihelődik fel Renee. – Akkor megyek én is. – Hármásban indulnak lefelé a lépcsőn. Olivia aznapi délutánja annyira különös volt, hogy megfedkezett a Némasági Fogadalomról. Már alig várja, hogy apjára találjon, és lássa, amint markáns vonásai boldog mosolyra rendeződnek, mikor őt megpillantja. Hazamenni. Összegömbölyödni a nappali szoba

heverőjén, egy szelet málnadzsemes pirítóssal, míg a vénséges állóóra fáradhatatlanul ketyegi a magáét.

A hetedik emeleten Renee benyit a lépcsőház ajtaján. Végigmennek a folyosón. Renee most már mintha kissé tétovázva lépkedne. Odaérnek az ajtóhoz, és Renee megtaszítja egy kicsit Oliviát.

– Rajta! Elvégre a *te* apád. Csengess!

Hay

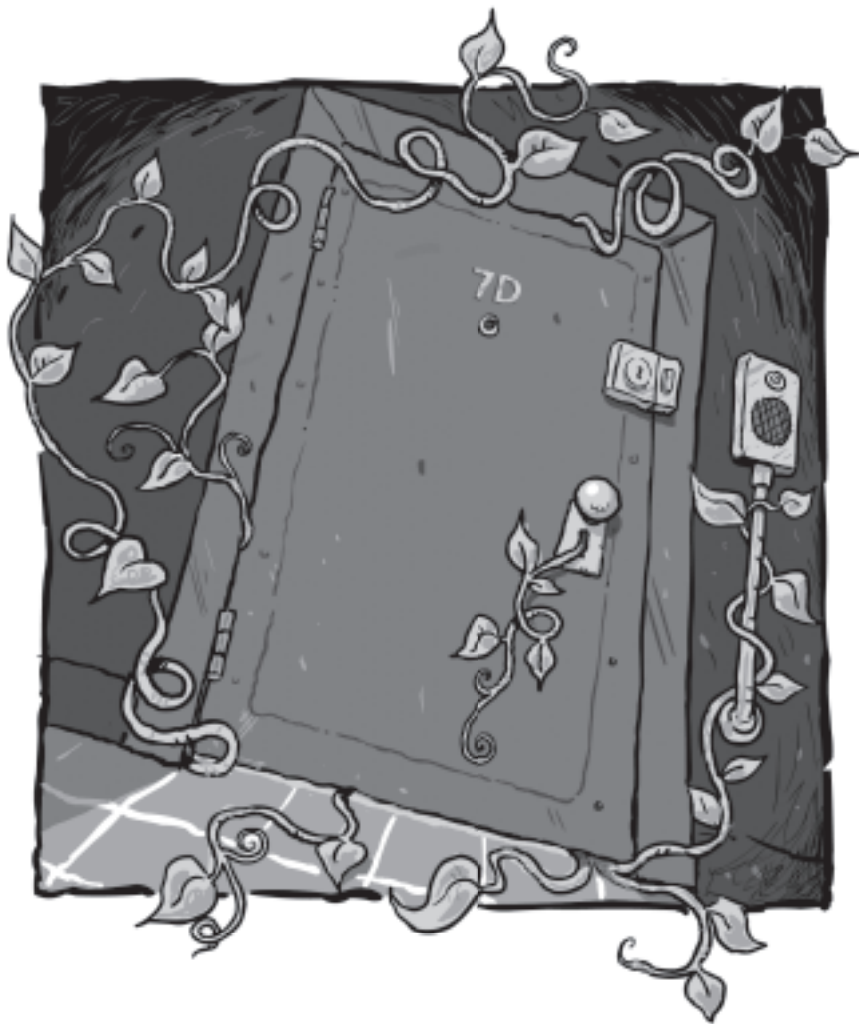
A lakásnak nincs csengője. De a fém ajtóba ravasz kis lyukat fúrtak, a lyukból vörös szalag lóg, a szalag végén pedig rézkarika. Olivia óvatosan belesúsztatja ujját a karikába, és meghúzza. Többszólamú csengőszó hangzik fel. És menten fel pattan az ajtó, mintha szélroham tépné fel. Még hozzá forró szélroham. Szóval Renee nem hazudott. Itt igen nagy baj lehet a fűtéssel, nem vitás.

Egy parányi, szmokingos emberke áll az ajtóban. Takaros, elegáns figura. Szépen manikűrözött, aprócska ujjai vannak, és formásra nyírt, patyolatfehér szakálla. Olivia már látta egyszer-kétszer ezt az emberkét a liftben: mindig óriási bokrétát cipelt. Olivia egyszerűen imádnivalónak találja.

– Segíthetek valamiben? – mosolyog kedvesen a lányokra.

– Az édesapámat keresem – mondja Olivia. – George Kidneyt.

– Régebben vészett el? – tudakolja az emberke. –
Ugyanis legfeljebb hat-hét napig őrzünk meg embe-
reket. Nem mintha nem tennénk szívesen. Csak hát
persze a helyprobléma... Meg ugye a családok is kez-
denek nyugtalanodni. Ejnye, ejnye! No de kerüljenek
beljebb, kukkantsanak körül! – Az emberke kitarja az
ajtót, és Olivia belép. Gretchen és Renee követi.

Mintha esőerdőbe kerültek volna. A lombok sűrűjében az sem látszik, hol kezdődik a fal, és hogy van-e fal egyáltalán. Óriási, szív alakú levelek csüggnek alá, és csiklandozzák Olivia feje búbját, páfrányok, óriási lila, rózsaszín és fehér orchideák sűrűlődnak a farmerjához. A mennyezeten kúszónövények szövedéke kígyózik. Az emberke átfurakodik a növényzeten, a lányok a nyomában. A szobában uralkodó trópusi hőség szinte hullámokat vet. Olivia úgy érzi, mintha vizes mosdókesztyűvel fojtogatnák.

– Rémes hőség van – piheg Olivia.

– Ugye? – bólogat az emberke. – Oda is van szegény Sidi!

– Hát nem maga Sidi?

– Hogy én? – kap két kézzel melléhez az emberke, és felvihog. A háta mögött Gretchen és Renee is felnevet, de elég idegesen. Az emberke folytatja útját. Olivia füle mellett forró légroham süvít, és egy fehér nimfapapagáj röppen el, lágy szárnya Olivia arcát érinti, majd eltűnik a zöld rengetegben. Soha életében nem látott még ilyen fura lakóházat!

Az őserdő végre tágas, árnyas szobába torkollik. Olivia azt hiszi, tömeget fog látni, ám a szobában egyetlen személyt pillant meg: egy karcsú nőt, aki tarka kendőbe burkolózva didereg egy fonott székben. Göndör, ezüst hajtömegét a feje búbjára tornyozta.

– Jobban vagy, Sidi? – kérdi félénken az emberke.

– Nem! – mordul rá Sidi. – Mit vacakol ennyit az a gondnok?

– Javítja – nyugtatgatja az emberke.

– Tehát itt van az apám? – szól közbe Olivia.

– Hát nem javítja valami gyorsan – folytatja nyugösen Sidi. – Még mindig fázom. És *azok* ketten mit keresnek itt? Tudtommal megmondtam neked, hogy a lányok nem jöhetnek vissza.

– Kérlek szépen, Sidi – szólal meg Renee a tőle telhető legmézesmázosabb hangon. – Nem jöttünk üres kézzel.

– Elég üresnek látszik a kezed – horkant fel Sidi. Lebontja a kontyát, a háta közepéig ellepi a köpenyként ráboruló sűrű, ezüst hajtömeg. Ujjai a széke melletti kisasztal tetején csücsülő kagylóhéjat csiklandozzák. Gretchen is, Renee is visszafojtja a lélegzetét.

– Csak egy percre fogok apámmal beszélni – mondja Olivia.

– Meg ne zavarj! – rikolt Sidi. Arca olyan, mint a faragott márvány: szép, de szinte nem is emberi. – Az orchideáim elhervadnak ebben a hidegben, szegény kis gyíkjaim halálra fagynak.

Olivia csak most döbben rá, hogy Sidi kendője valójában nem is kendő. Hanem száz meg száz gyík. Mind más-más színű: lila, sárga, zöld, narancsszín. Felkúsznak Sidire, és ruganyos testükkel beborítják. Egyikük Olivia sportcipőjére mászik. Olivia felsikolt, és lerúgja cipőjéről a gyíkot.

– Hé, Pajti! – kiált röptében a gyík. Legalábbis így hangzik.

Olivia szédül a hőségtől. A szeme bedagadt, könnyezik. Halántékán veríték csorog.

– De hogyan dolgozhat apám ilyen hőségben? – nyög fel Olivia. Hiszen tudvalevőleg a legkedvezőbb körülmények között is eleget bajlódik a javításokkal.

– A kedves apja a hátsó szobában van, azt elég hűvösen tartjuk – mondja az emberke. – Teljes a kényelme, biztosíthatom.

Olivia lehunyja a szemét, feje a mellére bukik.

– Ejnye, hiszen kegyed rosszul van – mondja az emberke.

– A hőség... – motyog Olivia.

– Üljön le, kedves. – És manikűrözött ujjával megfogja Olivia könyökét.

– Az apámmal kell...

– Jöjjön csak – biztatja az emberke, és szelíden megszorítja Olivia könyökét. – Foglaljon helyet szalonunkban! Sidi talán játszik kegyednek valamit. Ugye jó lenne?